

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

6 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Paweł Grzegorzczak

SSN Roman Trzaskowski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 6 czerwca 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej L.U.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 12 lutego 2021 r., I ACa 1045/19,

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w G.

przeciwko L.U.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

oddala skargę kasacyjną.

Paweł Grzegorzczak

Dariusz Dończyk

Roman Trzaskowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2021 r., w następstwie apelacji powódki - Spółdzielni Mieszkaniowej w G. (dalej – „Spółdzielnia”), Sąd Apelacyjny w Lublinie w punkcie pierwszym (I) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 4 listopada 2019 r., oddalający powództwo o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, w ten sposób, że uznał za bezskuteczną w stosunku do Spółdzielni bliżej oznaczoną notarialną umowę majątkową małżeńską rozszerzającą wspólność ustawową zawartą między B. U. („Dłużniczka”), a pozwanym L. U. w dniu 4 października 2012 r. do wysokości wierzytelności stwierdzonych nakazami zapłaty Sądu Rejonowego w Radomiu w sprawach V GNc 1402/12 z dnia 27 czerwca 2012 r. oraz V GNc 2876/13 z dnia 15 stycznia 2014 r. w łącznej wysokości 121.029,25 zł („Wierzystelności”) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami postępowania (ppkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (ppkt II) i orzekł o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego (ppkt III), a w punkcie drugim (II) orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Stosownie do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, Dłużniczka wraz z dwiema innymi współniczkami, prowadząc od lat 90-tych ubiegłego wieku działalność w ramach spółki jawnej C. w G. („Spółka”), najmowała od Spółdzielni lokal na ten cel („Lokal”). W związku z trudnościami w regulowaniu należności czynszowych w 2012 r. strony umówiły się ustnie, że zaległości – wynoszące na dzień 29 lutego 2012 r. 10.587,94 zł - zostaną zapłacone do końca 2012 r. Do września 2012 r. dłużniczki dokonywały wpłat na rzecz Spółdzielni, stosownie do zawartego z nią porozumienia i w uzgodnionych kwotach.

Jednakże już w maju 2012 r. Spółdzielnia wystąpiła przeciwko Spółce, Dłużniczce oraz pozostałym współniczkom z dwoma powództwami o zapłatę solidarnie kwot: 67.634,87 zł oraz 8.993,48 zł. Nakazami zapłaty odpowiednio z dnia 27 czerwca 2012 r. (sprawa V GNc 1402/12) oraz z dnia 12 czerwca 2012 r. (sprawa V GNc 1405/12) Sąd Rejonowy w Radomiu zasądził od pozwanych na rzecz powoda żądane kwoty z bliżej oznaczonymi odsetkami.

W dniu 4 października 2012 r. Dłużniczka zawarła z trójką swych dzieci notarialną umowę darowizny, mocą której darowała im udziały wynoszące po 1/4 we własności bliżej oznaczonej nieruchomości położonej w G. („Nieruchomość”),

stanowiącej dotychczas jej majątek osobisty. Strony określiły wartość darowizny (udziałów wynoszących łącznie 3/4) na kwotę 600 000 zł. Równocześnie (tym samym aktem notarialnym) zawarła z mężem umowę majątkową małżeńską, rozszerzającą wspólność ustawową na udział wynoszący 1/4 Nieruchomości („Umowa”). Dłużniczka posiadała wraz z mężem jeszcze inny majątek w postaci dwóch nieruchomości rolnych o łącznej powierzchni przekraczającej 10 ha i pobierała świadczenie emerytalne. Nieruchomość była obciążona służebnością osobistą mieszkania na rzecz matki Dłużniczki.

W listopadzie 2013 r. powódka wystąpiła przeciwko Spółce, Dłużnicze oraz pozostałym współniczkom z powództwem o zapłatę solidarnie kwoty 53.394,38 zł. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 stycznia 2014 r. (w sprawie V GNc 2876/13) Sąd Rejonowy w Radomiu zasądził od pozwanych żadaną kwotę z bliżej oznaczonymi odsetkami ustawowymi.

Na podstawie uzyskanych tytułów egzekucyjnych z inicjatywy Spółdzielni toczyły się postępowania komornicze w sprawach KM [...] (na podstawie tytułu wykonawczego w sprawie V GNc 1402/12), KM [...]1 (na podstawie nakazu zapłaty w sprawie V GNc 1405/12) oraz KM [...]2 (na podstawie tytułu wykonawczego w sprawie V GNc 2876/13).

W sprawie Km [...]1 świadczenie wyegzekwowano, natomiast postępowania egzekucyjne w sprawach Km [...] i KM [...]2 umorzono w dniu 30 czerwca 2017 r. wobec bezskuteczności.

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2017 r. (w sprawie II K 362/14) Sąd Rejonowy w Grójcu uznał Dłużniczkę za winną popełnienia czynu z art. 300 § 2 k.k., polegającego na tym, że w dniu 4 października 2012 r. w G., działając w celu udaremnienia wykonania prawomocnych i opatrzonych klauzulami wykonalności nakazów zapłaty Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 12 czerwca 2012 r. (w sprawie V GNc 1405/12) na kwotę 8.993,48 zł oraz z dnia 27 czerwca 2012 r. (w sprawie V GNc 1402/12) na kwotę 67.634,87 zł - nakazującym jej (m.in.) zapłatę ww. kwot na rzecz Spółdzielni - znacząco uszczupliła zaspokojenie swojego wierzyciela w ten sposób, że na podstawie notarialnej umowy darowizny i umowy majątkowej małżeńskiej darowała trójce swych dzieci udziały w Nieruchomości

(wynoszące po 1/4), będącej dotychczas jej wyłączną własnością, na skutek czego jej udział w Nieruchomości został ograniczony do 1/4. Za czyn ten Sąd wymierzył Dłużniczce karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zawieszając warunkowo wykonanie orzeczonej kary na okres próby 2 lat, i 30 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Prawomocnym wyrokiem z dnia 27 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w Radomiu uniewinnił Dłużniczkę od popełnienia zarzucanego jej czynu.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Apelacyjny – inaczej niż Sąd pierwszej instancji - doszedł do wniosku, że zawierając z mężem umowę majątkową małżeńską rozszerzającą wspólność majątkową małżeńską na wynoszący 1/4 udział we współwłasności Nieruchomości stanowiącej uprzednio jej majątek osobisty, Dłużniczka działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. W dniu zawarcia Umowy była dłużniczką Spółdzielni, roszczenia powódki były wymagalne (w stosunku do niej oraz pozostałych wspólniczek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczo-handlowej w formie Spółki) i wydane zostały nakazy zapłaty obejmujące należności na rzecz powódki (w sprawie V GNc 1402/12 – na kwotę 67.634,87 zł wraz z odsetkami oraz w sprawie V GNc 1405/12 - na kwotę 8993,48 zł). Dłużniczka, będąc profesjonalną uczestniczką obrotu, miała świadomość zadłużenia względem Spółdzielni (również ze względu na zawarte z powódką na początku 2012 r. porozumienie co do dobrowolnych spłat zaległości) oraz wiedzę o podjętych przez powódkę krokach prawnych w celu uzyskania zwrotu należności. W następstwie tej Umowy stała się niewypłacalna w wyższym stopniu, co zachodzi m.in. w razie pogorszenia sytuacji majątkowej dłużnika, skutkującego znaczącym utrudnieniem wyegzekwowania wierzytelności. Zawierając umowę darowizny i umowę majątkową małżeńską polegającą na rozszerzeniu wspólności majątkowej małżeńskiej we wskazanym wyżej kształcie Dłużniczka spowodowała usunięcie ze swojego majątku osobistego składnika majątkowego znacznej wartości, z którego wierzyciel mógłby faktycznie zaspokoić wierzytelność przysługującą mu w stosunku do Dłużniczki. Jednoczesne rozszerzenie wspólności majątkowej małżeńskiej na udział (1/4) w Nieruchomości i nieodpłatne przeniesienie własności pozostałych udziałów na trójkę dzieci wskazuje na zamiar wyprowadzenia całej Nieruchomości z majątku osobistego w tej dacie. W okolicznościach sprawy ma

zastosowanie również domniemanie określone w art. 527 § 3 k.c., gdyż wskutek Umowy zawartej z pokrzywdzeniem wierzycieli korzyść majątkową uzyskał mąż Dłużniczki, a więc osoba będąca z nią w bliskim stosunku. Domniemania tego pozwany nie zdołał obalić.

Sąd odwoławczy nie zgodził się z poglądem Sądu Okręgowego, że nawet w razie dalszego pozostawania Nieruchomości w majątku osobistym Dłużniczki, wierzyciel nie mógłby się z tej rzeczy zaspokoić ze względu na jej obciążenie służebnością osobistą mieszkania. Zwrócił uwagę, że taka służebność nie wyklucza obrotu prawnego nieruchomości, a ponadto jest ściśle związana z osobą dożywotnika i ma charakter czasowy (z oświadczenia pełnomocnika Spółdzielni złożonego na rozprawie w dniu 12 stycznia 2021 r. wynika, że matka Dłużniczki nie żyje od roku). Fakt zaś, że Dłużniczka wraz z pozostałymi współniczkami dokonywała w 2012 r. wpłat na poczet zaległych należności, posiada świadczenie emerytalne, z którego wierzyciel może egzekwować wierzytelność, oraz wspólnie z pozwanym posiada majątek w postaci 10 ha ziemi rolnej, nie przekreśla tezy, iż wyprowadzając Nieruchomość z majątku osobistego, spowodowała co najmniej większą niewypłacalność i znaczące utrudnienie w wyegzekwowaniu przez wierzyciela należności. Egzekwowanie należności w postępowaniu egzekucyjnym ze świadczenia emerytalnego ograniczone jest kwotami wolnymi od zajęcia, natomiast zaspokojenie się wierzyciela z nieruchomości rolnych byłoby znacząco utrudnione, przede wszystkim ze względu na ograniczenia w obrocie ziemią rolną i uprawnienie do nabycia tego rodzaju nieruchomości przez określone podmioty, a także trudności ewentualnego prowadzenia egzekucji z majątku wspólnego małżonków w zakresie podstawy prawnej (klauzula wykonalności na małżonka dłużnika oraz uprawnienia do składania zastrzeżeń przez małżonka).

Sąd Apelacyjny wskazał również, że wyższy stopień niewypłacalności Dłużniczki spowodowany Umową istniał (utrzymywał się) także w chwili wystąpienia ze skargą pauliańską i w chwili orzekania przez Sąd o żądaniu wierzyciela. W dacie wyrokowania w dalszym ciągu powódka posiadała wymagalne Wierzytelności wobec Dłużniczki w kwotach 67.634,87 zł oraz 53.394,38 zł, tj. łącznie 121.029,25 zł. Zwrócił przy tym uwagę, że wierzytelność objęta nakazem zapłaty V GNc 2876/13 w znaczącej części obejmuje należności z faktur sprzed zawarcia Umowy, a ponadto

całokształt okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, iż Dłużniczka - mając świadomość swojej i pozostałych dłużników sytuacji finansowej wynikającej z prowadzonej działalności gospodarczej - działała w zamiarze pokrzywdzenia powódki jako przyszłego wierzyciela.

Sąd przyjął ponadto, że nie ma podstaw do uznania wystąpienia przez powódkę w 2012 r. na drogę sądową w celu uzyskania zwrotu należności za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego bądź nadużycie przysługującego jej prawa. Okoliczność dokonywania przez Dłużniczkę i jej wspólniczki wpłat na rzecz Spółdzielni w okresie od maja do września 2012 r. w niewielkich kwotach w stosunku do wartości ciążyącej na nich zaległości i ogólna, trudna finansowa sytuacja Spółki, nie pozwala stwierdzić, iż powódka dochodząc swoich praw postąpiła nieetycznie.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 527 § 1 i 2 k.c., art. 527 § 2 k.c. oraz art. 527 § 1, 2 i 3 w związku z art. 6 k.c. i z art. 232 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Lublinie (lub sądowi równorzędnemu) oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, względnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów postępowania kasacyjnego.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2022 r. Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I (pierwszym) podpunkcie II (drugim) zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sformułowane w skardze kasacyjnej zarzuty zmierzają przede wszystkim do podważenia tezy Sądu Apelacyjnego, że Umowa została zawarta z pokrzywdzeniem wierzyciela (Spółdzielni). Skarżący nie zgodził się z poglądem, że pokrzywdzenie może polegać także na utrudnieniu lub odwleczeniu zaspokojenia wierzyciela, a nie tylko na niemożności zaspokojenia wierzyciela w drodze postępowania egzekucyjnego albo znacznym utrudnieniu tego zaspokojenia. Zwrócił uwagę, że utrudnienia czy opóźnienia w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego

występują często także u dłużników wypłacalnych, którzy posiadają niepłynne aktywa. W tym kontekście pozwany wskazał, że w dacie zawarcia Umowy wierzytelności powódki były sukcesywnie zaspokajane przez Dłużniczkę (i pozostałe wspólniczki), a ponadto była ona wraz z mężem współwłaścicielem 10 ha ziemi rolnej, której wartość znacznie przekraczała wysokość wierzytelności. Wbrew zaś wywodom Sądu odwoławczego nie można uznać, że zaspokojenie z nieruchomości rolnych – czego Spółdzielnia nie próbowała, choć były już zajęte przez komornika z wniosku Spółdzielni - było szczególnie utrudnione ze względu na potrzebę uzyskania klauzuli przeciwko mężowi Dłużniczki czy też przepisy ograniczające obrót ziemią, które w dniu zawarcia Umowy jeszcze nie obowiązywały. Późniejsze zaś postanowienie o umorzeniu bezskutecznej egzekucji było dowodem jedynie na to, że roszczenia Spółdzielni nie można było zaspokoić z tych składników majątku Dłużniczki, do których egzekucję skierowano. Pozwany zauważył ponadto, że również egzekucja z Nieruchomości rodziłaby konieczność podejmowania szeregu działań, niezależnie od tego, iż była obciążona służebnością osobistą mieszkania, co wpływałoby na możliwość znalezienia jej nabywcy. Oznacza to, że powódka nie wykazała przesłanki niewypłacalności Dłużniczki i pokrzywdzenia Spółdzielni. Ze względu na brak potrzebnej w tym zakresie inicjatywy dowodowej nie wykazała też, jaka jest wartość udziału wynoszącego 1/4 we współwłasności Nieruchomości, a nie sposób wykluczyć, że byłaby ona większa niż wartość Wierzytelności powódki w stosunku do Dłużniczki. Istotnej zaś przeszkody w podjęciu przez powódkę próby przeprowadzenia egzekucji z tego udziału nie musiała stanowić okoliczność jej wejścia do majątku wspólnego Dłużniczki i jej męża, choć wymagałoby to podjęcia przez wierzyciela dodatkowych czynności w zakresie wystąpienia z wnioskiem o nadanie nakazom zapłaty klauzuli wykonalności także przeciwko mężowi Dłużniczki.

Tym bardziej, zdaniem skarżącego, nie można uznać, że Dłużniczka działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. W tym kontekście pozwany wskazał też, że celem Umowy nie było pokrzywdzenie Spółdzielni, lecz zabezpieczenie majątkowe dzieci Dłużniczki i męża, który od wielu lat partycypował w kosztach utrzymania Nieruchomości, jak również zabezpieczenie tej Nieruchomości (centrum życiowe rodziny) przed egzekucją, co jest dopuszczalne, jeżeli nie są spełnione

przesłanki określone art. 527 i n. k.c. Zwłaszcza że w dacie zawarcia Umowy nieruchomości rolne należące do powódki były już zajęte przez komornika wskutek wniosku złożonego przez powódkę i przedstawiały sobą wartość znacznie przekraczającą wierzytelność powódki. Ponadto strony obowiązywało już wówczas ustne porozumienie, na mocy którego powstałe zadłużenie miało zostać spłacone do końca grudnia 2012 r. - i było ono sukcesywnie spłacane - a tym samym Dłużniczka mogła zasadnie przypuszczać, że spłata zadłużenia będzie realna.

Kluczowe znaczenie w sprawie ma ocena, czy Umowa została zawarta z pokrzywdzeniem Spółdzielni, tj., czy wskutek jej zawarcia Dłużniczka stała się niewypłacalna albo stała się niewypłacalna w wyższym stopniu, niż była przed dokonaniem czynności. Sąd Apelacyjny udzielił odpowiedzi pozytywnej w tym względzie, wyjaśniając, że pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela, oraz że dłużnik staje się niewypłacalny w wyższym stopniu także wtedy, gdy zaspokojenie można uzyskać z dodatkowym znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka. Stanowiska tego – mającego silne oparcie w dominującym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00, niepubl., z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 183/11, niepubl., z dnia 27 stycznia 2016 r., II CSK 149/15, niepubl., z dnia 21 marca 2017 r., I CSK 180/16, niepubl., z dnia 14 marca 2019 r., IV CSK 182/18, niepubl., z dnia 17 grudnia 2020 r., III CSK 163/18, niepubl. i z dnia 26 listopada 2021 r., I CSKP 157/21, niepubl.) – pozwany w istocie nie kwestionuje, nie zgadza się natomiast z oceną, że sytuacja taka (znaczne utrudnienie egzekucji) wystąpiła w okolicznościach sprawy.

Wskazując na znaczne utrudnienie możliwości zaspokojenia się Spółdzielni z pozostałego majątku Dłużniczki, przede wszystkim z nieruchomości rolnych, Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę na ograniczenia w obrocie ziemią rolną i uprawnienie do nabycia tego rodzaju nieruchomości przez określone podmioty, a także trudności ewentualnego prowadzenia egzekucji z majątku wspólnego małżonków w zakresie podstawy prawnej (klauzula wykonalności na małżonka dłużnika oraz uprawnienia do składania zastrzeżeń przez małżonka).

Wywody skarżącego, zmierzające do zakwestionowania tego stanowiska, są częściowo niespójne, a częściowo oparte na okolicznościach, które w sprawie nie zostały ustalone. Pozwany bowiem twierdzi z naruszeniem art. 398¹³ § 2 k.p.c., że wartość nieruchomości rolnych znacznie przekraczała wysokość wierzytelności (choć zarazem zaznacza, że „Postępowanie dowodowe w I i II instancji nie było ukierunkowane na ustalenie wartości tych nieruchomości”, por. s. 10 skargi kasacyjnej). Podkreśla również, że Spółdzielnia nie próbowała zaspokoić się z tych nieruchomości, choć były już zajęte przez komornika z jej wniosku. Wywodzi ponadto – wychodząc poza poczynione w sprawie ustalenia - że wzywając w dniu 19 października 2012 r. Dłużniczkę do zapłaty należności w sprawie Km [...] - pod rygorem przystąpienia do opisu i oszacowania nieruchomości – Komornik Sądowy wskazał trzy nieruchomości, tj. Nieruchomość oraz dwie nieruchomości rolne, jednakże wobec sprzeciwu pozwanego (męża powódki) wynikającego z objęcia tych nieruchomości wspólnością ustawową majątkową małżeńską, ostatecznie postanowieniem z dnia 30 czerwca 2017 r. umorzył postępowanie ze względu na stwierdzenie bezskuteczności egzekucji (Spółdzielnia mogła uzyskać klauzulę wykonalności przeciwko małżonkom, o co nie wystąpiła). Z kolei podkreślanie trudności związanych z egzekucją z Nieruchomości, w tym związanych z obciążeniem jej służebnością osobistą mieszkania, pozostaje w sprzeczności z deklarowanym przez pozwanego celem Umowy, jakim było zapobieżenie egzekucji z Nieruchomości. Akcentowanie znaczenia obciążenia Nieruchomości tą służebnością dla możliwości prowadzenia z niej egzekucji koliduje również z sugestią, że sama wartość udziału będącego przedmiotem Umowy byłaby wystarczająca dla zaspokojenia Spółdzielni.

Rozpatrując kwestię, czy Umowa została zawarta z pokrzywdzeniem Spółdzielni, należy zwrócić uwagę, że niewątpliwie o powstaniu stanu niewypłacalności dłużnika albo stanu niewypłacalności w wyższym stopniu skutek dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią nie można mówić wówczas, gdy mimo dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią dysponuje on nadal majątkiem pozwalającym na zaspokojenie chronionej wierzytelności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 183/11 i z dnia 26 listopada 2021 r., I CSKP 157/21). Samo bowiem posiadanie zadłużenia nie oznacza

ograniczenia w możliwości rozporządzania poszczególnymi składnikami majątku, który wystarcza dla zaspokojenia wierzyciela. Jest zarazem jasne, że nie każde utrudnienie czy odwleczenie zaspokojenia wierzyciela może być zrównane z niewypłacalnością czy zwiększeniem jest stopnia.

Rzecz jednak w tym, że *in casu* egzekucja z majątku Dłużniczki okazała się bezskuteczna, co potwierdza stanowisko Sądu Apelacyjnego co do istotnych utrudnień w zakresie możliwości zaspokojenia Spółdzielni z nieruchomości rolnych. Także z uwzględnieniem, że egzekucja ta mogła być prowadzona z różnych (a zatem także tylko z niektórych) składników majątku Dłużniczki. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego bowiem przyjmuje się, że o niewypłacalności dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. świadczy (m.in.) bezskuteczność przeprowadzonej przeciwko niemu egzekucji z jednej choćby części składowej tego majątku, co wynika z założenia, iż dłużnik może i powinien, dysponując innymi składnikami majątku, zapłacić egzekwowaną należność, jak również nie można wymagać od wierzyciela chcącego skorzystać z ochrony pauliańskiej, ażeby wszczynał kolejno wiele postępowań egzekucyjnych, narażając się na przewlekłość wynikającą z zawieszania egzekucji (art. 799 § 2 k.p.c.), mnożenie jej kosztów, pokonywanie przeszkód związanych z samym ustaleniem, z jakich części składa się majątek określonego dłużnika, i przyjmowanie na siebie skutki niepowodzeń kolejnych egzekucji, których przyczyny mogą być różne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1998 r., III CKN 612/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 56, z dnia 16 marca 2006 r., III CSK 8/06, OSNC 2006, nr 12, poz. 207 i z dnia 17 grudnia 2010 r., III CSK 75/10, niepubl.). W świetle tego poglądu nie można uznać za pozwanym, że *in casu* postanowienie o umorzeniu bezskutecznej egzekucji było dowodem jedynie na to, że roszczenia Spółdzielni nie można było zaspokoić z tych składników majątku Dłużniczki, do których egzekucję skierowano.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

